

Overmeesterd

Colofon

Overmeesterd

Deel 3 van de tweede ALS-trilogie

Tekst:

Henk Claasen en Bert Jurling

ISBN: 9789087882235

Omslagontwerp:

Jacquelien de Jong

Vormgeving:

Geertje van Dijk, Gewoon Geertje

Auteursfoto Bert Jurling:

M. Fierloos

Uitgave: Regioboek/BDUmedia, 2017

www.bduboeken.nl

Voor elk verkocht exemplaar wordt 1 euro gedoneerd aan de stichting ALS Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of open-baar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, in druk, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, elec-tronic, mechanical, photocopying, by print, recording, of otherwise, without the prior written permission from the editor.

Overmeesterd

Deel 3 van de
tweede ALS-trilogie

Geschreven door

Henk Claasen
en
Bert Jurling

Proloog

Op 23 maart 2013 overleed Henk Claasen aan de gevolgen van de ziekte Amyotrofische Laterale Sclerose. Hij was toen bezig met deel drie van zijn tweede ALS-trilogie. In de eerste trilogie, die bestaat uit de delen *Vlijmscherp*, *Anagram* en *Afrekening*, maakten we kennis met onderzoeker Victor Vergouwen. Deze hardwerkende politiemans hart en nieren heeft het aan het eind van zijn loopbaan zwaar te verduren. Hij krijgt niet alleen te maken met buitengewoon geslepen criminelen, maar ook gaat zijn gezondheid een ongelijke strijd met hem aan: hij blijkt te lijden aan de ongeneeslijke spierziekte ALS...

Na het verschijnen van deze trilogie begon Claasen direct aan een tweede drieluik.

In *Eerzucht* en *Ontmaskering* worden de ware bedoelingen van een intelligente groep criminelen steeds duidelijker. Koel, berekenend en over de ruggen van ernstig zieke patiënten wordt de medische wereld gebruikt in een genadeloos spel van afpersing en corruptie.

Een spel, dat door het overlijden van Henk Claasen plotseling werd onderbroken.

Henks vrouw, Jacquelin de Jong begreep dat het niet zo kon eindigen. Ze vroeg de Nijkerkse auteur en sinds 2017 ook Stadsdichter Bert Jurling, om de tweede ALS-trilogie te voltooien.

Jurling aanvaardde de opdracht maar stond voor een niet gering probleem: allerlei verwickelingen kronkelden als spaghetti door elkaar.

Op de computer van Henk Claasen werd geen enkele aanwijzing aangetroffen over de ontknoping van het verhaal.

Zelfs Jacquélien de Jong kon geen uitkomst bieden. Toen Henk, moeizaam typend, met het laatste deel van zijn werk bezig was had ze hem weleens de vraag gesteld: 'Henk, weet je eigenlijk zelf al hoe je boek afloopt?' Daarop was het mysterieuze antwoord: 'Geen idee.'

Vanaf het moment dat Jurling besloot om, zoals dat heet, 'het verhaal zelf aan het woord te laten' vielen de stukken op hun plaats.

Alles kwam weer in beweging en het verhaal ging verder. Victor Vergouwen ging weer aan het werk, net als de criminelen. De medische wereld, de verzekeringsmaatschappijen, de politie, de patiënten... niemand ontsnapte aan het nietsontziende plan van de misdaad.

In *Overmeesterd* worden grenzen overschreden. Meerdere grenzen. De ene auteur geeft, op de grens tussen leven en dood, alsof het een estafettestokje was, de pen over aan een andere. En ondertussen passeren de criminelen de grens tussen onder- en bovenwereld.

En de lezer? Die wordt weer in volle vaart meegenomen tot aan de grens tussen fictie en werkelijkheid. En daar voorbij.

14 november, donderdag

Een uitweg zag hij niet. Die was er dan ook niet. Door te parkeren tussen twee politieauto's kon hij geen kant meer op. De zwarte Audi stond pal naast hem. De tussenruimte was niet meer dan een paar centimeter. In de hand van Ha had hij het pistool met geluiddemper gezien. Waarom schoot ze niet? Hij durfde haar niet aan te kijken. In een uiterste poging om zich te beschermen, reed hij met volle kracht achteruit. Schuin achteruit. De klap was hevig. Hij raakte niet alleen de politiewagen, maar ook de zijkant van de Audi. Die kwam daardoor in een vreemde positie te staan, en kon nog maar moeilijk wegrijden. Jan Reich had zich op de klap voorbereid. Nu had hij zich in afwachting van de fatale kogel verscholen voor de voorstoelen. De secondes leken minuten. Minuten waarin niets gebeurde. Hij had gehoopt dat bij de klap veel agenten het politiebureau uit zouden rennen. Dat zou zijn redding hebben betekend. Nu gebeurde er niets. Ha kon nog steeds het vonnis voltrekken, maar het bleef stil. Het rechterportier ging open. Ha kon nu heel dichtbij komen. Hij keek niet, hield zijn ogen gesloten. Tot het moment waarop een hand op zijn schouder werd gelegd. De agente maakte hem duidelijk dat hij uit moest stappen. Hij schudde het hoofd, bleef in zijn ongemakkelijke positie zitten. De auto wilde hij niet uit. Op dat moment wist hij niet dat de Audi verdwenen was.

* * *

Frits Pauli was de enige die beschikbaar was. Hij was inmiddels geruisloos aan het overstappen naar de recherche. De dood van Willem Staal

had hem niet alleen aangegrepen, maar had ook zijn motivatie versterkt. Hij wilde vanaf nu zijn aandeel aan het onderzoek leveren. De gelegenheid die de komst van Jan Reich bood, greep hij direct aan. Uit het verwarde verhaal dat de man bij binnenkomst afstak, werd duidelijk dat het hier om belangrijke gegevens ging. Vanuit het onderzoek gezien had Pauli reden genoeg om haast te maken.

In de verhoorkamer zat hij tegenover een man die een opgeluchte indruk maakte. Dat was vreemd. Zeker bij een eerste verhoor was de ondervraagde nooit op zijn gemak. Vrijwel altijd bedacht op strikvragen. De rechercheur moest de antwoorden eruit trekken. Nu was daarvan niets te merken. Nog voor hij één vraag gesteld had, kwam er een stortvloed van onsamenvangende woorden over hem heen. Jan Reich liep leeg. Al snel had Pauli zijn poging om aantekeningen te maken opgegeven. De recorder nam toch alles op. Alles was in dit geval erg veel. Na een minuut of vijf greep Pauli in. Hij wilde enige lijn in het gesprek brengen. Ook voor hem was dit een belangrijk verhoor.

‘Ik wil van voren af aan beginnen. Eerst maar de persoonlijke gegevens.’ Deze herstart had een kalmerende werking. De informatie die Reich verstreekte was nu duidelijk.

Bij het punt ‘beroep’ was deze duidelijkheid ver te zoeken. ‘Medewerker van Ha Dorenhoff’ was geen beroep. Wel lukte het om verschillende werkzaamheden te benoemen. Van enige terughoudendheid was bij Jan Reich geen sprake. Hij beschreef activiteiten als afpersing, ontvoering, liquidatie. Het leek alsof hij erop uit was om nooit meer vrijgelaten te worden. Met een arrestatie scheen hij dankbaar te zijn.

Halverwege het verhoor waren Mantén en Van der Laar op het bureau gekomen. Ze stonden achter de spiegelruit en volgden het verhoor. Ze waren verbaasd om hier de man te zien die eerder aan de politie ontsnapt was. Ze misten een stuk van het verhaal. Dat Reich hier uit vrije wil gekomen kon zijn, kwam eerst nog niet bij hen op.

Bij Frits Pauli was de verbazing omgeslagen in woede. Het had even geduurd voor hij doorkreeg dat de man tegenover hem Willem Staal gedood had. Om zijn woede te onderdrukken liet hij Jan Reich zijn verhaal herhalen. Met onverholen enthousiasme kwam hetzelfde verhaal op tafel. Pauli liet hem de liquidatie van Staal gedetailleerd beschrijven. Met pijnlijke nauwkeurigheid vertelde Reich zijn aandeel in het gebeurde. Zonder enig gevoel van schaamte maakte hij duidelijk hoe de

moord was uitgevoerd. Twee schoten. Eén door hem zelf afgevuurd. Hij was ervan overtuigd dat hij Staal goed geraakt had. Een tweede schot was volgens hem niet eens nodig geweest. Op de vraag waarom hij naar het politiebureau gekomen was, reageerde hij kinderlijk openhartig. De politie was zijn redding. Als hij niet hierheen gekomen was, dan was hij er nu al niet meer geweest. De man die doodvonnissen voltrok, was doodsbang voor de dood. Pauli zou hem het liefst zonder enige bescherming de straat op sturen. Het leek hem een gepaste straf. Ook al wist hij dat de politie geen straf oplegde, maar slechts opspoorde.

‘Uw verhaal is zo ongeloofwaardig, dat ik daarin geen reden zie om u hier vast te houden. Wij hebben uw gegevens. Als het nodig is, dan weten wij u te vinden.’

Achter de spiegelruit werd ingehouden gelachen om Pauli’s onorthodoxe aanpak. Bij Jan Reich was de lachlust ver te zoeken. De man die onder het afleggen van allerlei bekentenissen een opgeluchte indruk had gemaakt, leek wanhopig te worden.

‘U wilt mij laten gaan? Dat kunt u niet menen. Dat kunt u niet doen. Dat is onmenselijk.’

‘U hebt met uw onzinverhalen al genoeg van mijn kostbare tijd verbruikt. Uw verhaal is zo onzinnig dat ik u niet eens een verklaring laat ondertekenen. Als u hier de deur uitgaat, dan loopt u de gang door tot de hal. Daar begint voor u de vrijheid.’

‘U kunt mij niet zo maar wegsturen. U moet mij beschermen.’

‘Beschermen? Tegen wie? U komt hier met een verhaal dat u met een pistool bedreigd bent. Van dit dreigement hebben we niets teruggevonden. Geen bedreiger, geen wapen. Zelfs geen voertuig waar vandaan u bedreigd zou zijn. U heeft alleen een aanrijding veroorzaakt. Daarvoor mag ik u niet vasthouden.’

Jan Reich keek zijn ondervrager wanhopig aan. Hij maakte geen aanstalten om weg te gaan.

‘Ik zal een van mijn collega’s roepen. Die brengt u naar buiten.’

Pauli stond op. Bij wijze van afscheid knikte hij naar Reich. Die zag het niet. Hij staarde uitdrukkingloos naar het tafelblad. In gedachten was hij al buiten.

Op de gang trof Pauli een gezelschap aan dat met moeite het lachen kon inhouden. De onervaren ondervrager kreeg schouderklopjes. Hij had de verdachte volledig gedesoriënteerd. Jan Reich was nu zo ver dat hij

alles zou bekennen. Hij zou geen enkele strategie volgen. Van der Laar ging hem nu verder verhoren.

‘Dat is wel heel merkwaardig. Vanochtend wist u ons te ontlopen. En nu tref ik u hier. U had het u zelf makkelijker kunnen maken. Vertel eens. Hoe bent u hier terecht gekomen?’

Reich keek de rechercheur verbaasd aan. Hij werd niet direct op straat gezet.

‘Mijn collega zei dat u valse verklaringen hebt afgelegd. Dat is een ernstig vergrijp. Heeft u dat zelf ook door?’

Jan Reich schudde het hoofd. Het was voor Van der Laar onduidelijk waar deze ontkenning betrekking op had.

‘U mag tegen mij wel praten.’

Reich begon te praten. Eerst aarzelend. Hij wist niet waar hij aan toe was. Van een spraakwaterval was nu geen sprake. De eerste keer waren zijn bekentenissen als onzin opgevat. Hij wist dat hij nu overtuigend moest overkomen. Dit bereikte hij door zijn verhaal te staven met allerlei zakelijke gegevens. Namen, tijdstippen en plaatsnamen.

Van der Laar kende lang niet alle zaken die genoemd werden. Met de bekentenis van Reich zou men veel kunnen oplossen. Van der Laar liet weten dat hij de verklaring van Reich serieus nam. Hij zou die op papier laten uitwerken.

‘Dit is een heel ernstige zaak. Voorlopig houden wij u hier in hechtenis. U kunt een advocaat krijgen. Ander bezoek mag u de komende dagen niet ontvangen. Wel zult u moeten meewerken aan enkele reconstructies.’

Reich knikte instemmend. Hij wilde overal aan meewerken, zolang hij de bescherming maar kreeg die zijn arrestatie hem bood. Hoe langer ze hem vasthielden, hoe veiliger hij zich voelde.

* * *

Victor Vergouwen moest bij het lezen van Pauli's mailbericht herhaaldelijk lachen. De criminaliteit leek zichzelf op te lossen. Criminelen die in uiterste nood hun toevlucht zochten op het politiebureau. Hij had het vaker gezegd: veel misdrijven werden toevallig opgelost. De politie had daar geen aandeel in. Zo leek het nu ook te gaan. Veel was gedaan om de vraag te beantwoorden of er een team speciale taken bestond dat

werkte in opdracht van de regering. Die vraag was nu beantwoord. Ook de moord op Staal was nu opgelost.

Bij die gedachte was de lachlust geheel verdwenen. Er bestond dus iemand die in koelen bloede een rechercheur dood schoot en vervolgens bij de politie aanklopte voor bescherming. Iemand die zelf doodde, maar geen enkel normbesef leek te hebben als het om zijn eigen leven ging. Iemand die in ruil voor strafvermindering ongetwijfeld zijn voormalige vrienden zou aangeven. Voor de politie was hij een dankbare getuige. Voor Vergouwen een laagstaande diersoort. Het gebeurde zelden dat hij zijn professionaliteit vergat. Nu was het geen kwestie van vergeten. In dit geval wilde hij even niet professioneel zijn. De beroepsmatige afstandelijkheid was minder sterk dan zijn verontwaardiging. Tegelijkertijd ergerde het hem dat iemand in staat was zijn gevoelens te bepalen. Lag dat aan hem zelf, of had hij hier te maken met iemand die dit soort gevoelens bij iedereen opriep? Hij voelde zich er niet prettig bij. Het lukte hem niet het gevoel van zich af te zetten.

Of het aan zijn stemming lag of aan zijn lichamelijke gesteldheid, was onduidelijk. In de loop van de dag kreeg Victor Vergouwen steeds meer last van benauwdheid. Aan het begin van de avond was het zo erg, dat Fenny Boeshart de huisartsenpost belde. Die stuurde een ambulance. Inmiddels had Vergouwen het zo benauwd gekregen dat hij uit angst was gaan hyperventileren. Dit maakte zijn toestand er niet beter op. Hij slaagde er niet in om de ademhaling onder controle te krijgen. Hij kreeg steeds minder lucht.

De ambulance kwam binnen een kwartier. De ambulancearts had een koffer bij zich met allerlei meetapparatuur. Terwijl de arts bezig was om Vergouwen met snoeren aan het meetapparaat te koppelen, nam de chauffeur van de ambulance de gegevens op. Het verschijnen van de ambulance had op Vergouwen een kalmerende invloed. Het hyperventileren werd minder, maar de benauwdheid bleef.

‘Links hoor ik geen ademgeluid. Het lijkt erop of de linkerlong niets doet.’

Met een stethoscoop controleerde hij zijn eigen waarneming.

‘Ik hoor daar nog steeds niets. Ik vind het riskant. Ik wil u op laten nemen. Gaat u daarmee akkoord?’

Vergouwen zou nu overal mee instemmen. Hij had het zo benauwd, en dat verdrong de noodzakelijke rationaliteit om alles goed op een rij te

zetten. Hij liet nu alles maar gebeuren. De deskundigen liet hij maar begaan. Hij overzag toch niet wat er gebeurde. Bovendien maakte het ambulancepersoneel een professionele indruk.

In de ambulance vertelde de arts wat er aan de hand was.

‘Een van de longen lijkt niets meer te doen. De andere long moet nu het werk in zijn eentje opknappen. Dat is vrij zwaar. Als deze long het ook begeeft, dan hebben we een groot probleem. We vechten nu tegen de tijd. Daarom rijden we met zwaailicht en sirene.’

Vergouwen hoorde de woorden, maar verstond die niet.

In het ziekenhuis was alles in gereedheid gebracht om hem op te vangen. Hij kreeg een infuus. Met snoeren werd hij aan een monitor gekoppeld. Een medewerker van het laboratorium kwam bloed prikken. Deze handelingen verliepen uiterst efficiënt, wat Vergouwen enige rust gaf. Nog voordat de uitslagen binnen waren, voelde hij dat hij minder gespannen was. De aanwezigheid van zoveel deskundigheid werkte rustgevend.

Voor een goed beeld was een röntgenfoto nodig. Na het beschikbaar komen van de eerste onderzoekgegevens kwam een longarts.

‘Het valt mee. Ik was bang bij de linkerlong op de foto een groot zwart gat te zien. Een grote, donkere vlek. Dat zag ik niet. Uw longen zijn in orde. Ik vermoed nu dat het om een slikprobleem gaat. Omdat uw slikspieren niet goed meer werken, is er een grote kans op verslikken. Daarbij komen etensresten in de luchtpijp en veroorzaken longontsteking. Daar kunt u het heel benauwd van krijgen.’

Vergouwen kende de theorie. Nu maakte hij het als slachtoffer in de praktijk mee. Dat was toch heel anders. De meest effectieve manier om verslikken te voorkomen, was niet meer eten en drinken. Uitsluitend iets binnen krijgen via de sondevoeding. Dit toekomstperspectief was zo radicaal dat hij niet direct daarin mee wilde gaan. Hij had behoefte aan enige bedenktijd waarin hij met Fenny Boeshart kon overleggen. Het werd een keus tussen twee onaantrekkelijke alternatieven. Of nooit meer normaal eten en drinken of overlijden na een volgende longontsteking. Dat hij bedenktijd wilde, was voor iedereen duidelijk. Als hij met artsen wilde overleggen, dan kon dat. Voorlopig moest hij toch in het ziekenhuis blijven.

* * *

15 november, vrijdag

Commissaris van Politie De Ridder was geschrokken van het bericht. Hij was er de laatste tijd onbewust vanuit gegaan dat hij Vergouwen als klankbord kon blijven gebruiken. Hij had de hoofdinspecteur steeds minder als een zieke medewerker gezien. Vergouwen had zelf aan dit beeld veel bijgedragen. Hij zat midden in het onderzoek, gaf adviezen en stelde strategieën voor. Nu was duidelijk dat hij vooral ziek was. Lichamelijk ziek. De ziekte tastte zijn geest niet aan. Dat was ook misleidend. Wie met Vergouwen iets besprak, kon zich al snel uitsluitend op de inhoud richten. Hij maakte er een gewoonte van om zijn ziekte te marginaliseren. Tegen beter weten in. Niemand had meer zicht op zijn aftakeling dan hij. Met een mengeling van boosheid en spijt moest De Ridder erkennen dat hij zich had laten meeslepen. Hij had de laatste tijd te veel van Vergouwen gevraagd.

Met dat inzicht was De Ridder naar het researchteam gegaan. Daar trof hij een uitgelaten stemming aan. Met de vrijwillige arrestatie van Jan Reich was het onderzoek in een stroomversnelling geraakt. Belangrijke vragen waren in één klap beantwoord. De mededeling dat Vergouwen met spoed in het ziekenhuis was opgenomen, temperde de stemming. Men kende Vergouwen, wist dat hij ernstig ziek was, maar het besef van de ernst van zijn ziekte was door de betrokkenheid van Vergouwen naar de achtergrond geraakt. Het nieuws van de opname maakte voor iedereen de situatie weer pijnlijk duidelijk.

Het kostte De Ridder enige moeite om de rechercheurs weer bij de zakelijke werkelijkheid te krijgen. Wisselende stemmingen maakten het lastig om de professionele concentratie op te brengen. Het lukte

hem om in het overleg twee lijsten op te stellen. De lijst met vragen die nu beantwoord waren, was sinds het laatste overleg fors gegroeid. Wat overbleef, was naast een overzicht van gezochte personen, vooral het verhoren van mensen die verdacht waren. Verdacht van betrokkenheid bij dubieuze medische praktijken. Het betrof mensen uit de directies van zorgverzekeraars en longartsen.

* * *

De gesprekken met de twee Amsterdamse zorgverzekeraars Radar en Zilvo leverden het inzicht op dat de te onderzoeken praktijk niet alleen erg omvangrijk, maar ook intern sterk vervlochten was. Manten en Van der Laar zaten tegenover twee Amsterdamse collega's in het hoofdstedelijke politiebureau.

'Er is geen koe zo bont of er zit wel een vlekje aan.'

Roland Bokkers leek de zaak te relativëren. Hij vervolgde:

'Hier hebben we zoveel vlek dat de oorspronkelijke kleur bijna niet meer te zien is.'

Zijn vrouwelijke collega, Els Maasstad, vond elke relativering misplaatst. 'We zijn hier heel wat gewend. Dat hoeft ik jullie niet te vertellen. Ik ben telkens weer verbaasd over wat ik tegen kom. En vooral waar ik dit tegenkom. Hoe hoger de boom, hoe groter het criminele gedrag. In het begin schokte me dat. Daarna was ik vooral verbaasd. Verbaasd dat mensen in een bevoorrechte positie zulke streken uithalen.'

'Wij zien overal hetzelfde.' Manten vulde zijn collega aan. 'Hoe meer ze hebben, hoe meer ze erbij graaien. Legaal of illegaal. Het maakt ze niets uit. De wet bestaat voor hen niet. Vaak komen ze er nog mee weg ook.' Het viel Van der Laar op, dat Manten in Amsterdam plat Amsterdams praatte. In Amersfoort had hij het naar zijn zin, maar hier voelde hij zich blijkbaar thuis.

Els Maasstad gaf een verslag van hun bevindingen.

'Beide directies bestaan uit vijf personen. Bij Zilvo zit er zelfs een vrouw in de directie. Dat gaat dan ook meteen mis.'

Met de laatste opmerking was zij haar mannelijke collega's een stap voor. 'Hoe zou dat nu mis kunnen gaan?'

Van der Laar stelde de vraag met een uitgestreken gezicht. Els Maasstad negeerde de vraag en vervolgde haar verslag.

‘Bij beide zorgverzekeraars zitten heren in de directie die chantabel zijn en ook daadwerkelijk gechanteerd worden. Bij Zilvo hebben wij ene Van der Harst. Een seksueel geobsedeerd heer. Hij heeft een relatie met de enige vrouw in de directie, die zelf keurig getrouwd is en moeder is van drie kinderen. Van der Harst heeft daarnaast banden met K. Sluis, directielid bij zorgverzekeraar Radar.’

Manten onderbrak haar.

‘Als we iedereen met dit soort relaties chantabel noemen...’

Els Maasstad liet zich het woord niet ontnemen. Zij werkte al jaren in deze door mannen gedomineerde organisatie.

‘Naast deze relatie wordt Van der Harst ervan verdacht deel uit te maken van een internationaal netwerk dat zich bezighoudt met vrouwenhandel. Hij heeft zich daarin de functie van keurmeester toegeëigend. Hij heeft daarvoor een zeiljacht aangeschaft. Elk weekend vaart hij op het IJsselmeer en iedere zaterdag neemt hij een andere vrouw mee, waarna er twee dagen weinig geconverseerd zal worden. De dames komen zonder uitzondering uit Oost-Europa. Hij zal wel heel goed zijn in gebarentaal.’

Roland Bokkers vulde haar aan.

‘We weten heel veel over hem. Er ligt een dik dossier. Omdat het om moeilijk te bewijzen strafbare feiten gaat, loopt hij nog steeds vrij rond. Eén keer hebben we hem op zijn boot bezocht. Dat werd een fiasco. De enige passagier was ene Sluis. Die kenden wij toen nog niet. Van der Harst is de bekende wolf in schaapskleren. Hij gedraagt zich als een fatsoenlijk man. Hij heeft altijd een keurig pak aan. Hij heeft een sympathiek voorkomen.

’s Winters kan er niet gezeild worden. Dan vermaakt hij zich in een ander circuit. Daar heeft hij zijn vriendje Sluis ontmoet. Sluis werd al eerder door Nobel ontdekt. Als directeur van de Stichting ZorgVerzekeraars heeft hij Sluis al enige tijd geleden in de tang genomen. Sluis heeft allerlei twijfelachtige hobby’s. Hij financiert drugstransporten. Zelf is hij ook niet vies van een snuifje coke. Hem kunnen we allang oppakken, maar we hopen dat hij ons een keer bij andere handelaars brengt. Sluis heeft veel geld nodig. Hij heeft bij het eigen bedrijf Radar geld voor persoonlijke uitgaven achterover gedrukt. Fraude dus. De andere directieleden weten dit. Zij doen echter geen aangifte. We vermoeden dat zij bang zijn voor wat er nog meer boven water komt. Waarschijnlijk hebben zij ook vuile handen.’